

زندان آموزشگاه جرم است

حجت‌الاسلام هادی صادقی، معاون فرهنگی قوه قضائیه، گفت: «زندان فی‌النفسه آموزشگاه جرم است و زندانیانی که با هم یکجا جمع می‌شوند باهم رفاقت می‌کنند و طبیعی است که از همدیگر چیزهای زیادی را یاد بگیرند. خواهش ما از نمایندگان مجلس این است که اینقدر در قوانین خود مجازات زندان را نبینند این یک خطای بزرگ در قوانین ماست.»

شیوع آنفلوآنزا در ۱۰ استان کشور

رئیس مرکز مدیریت بیماری‌های واگیر وزارت بهداشت اعلام کرد: «سه نوع آنفلوآنزا شایع است و همه کشور درگیر آن هستند، اما در کرمان، قزوین، چهارمحال و بختیاری، تهران، اصفهان، خراسان رضوی، ایلام، یزد، همدان و آذربایجان شرقی شدیدتر است. این سه نوع ویروس مشابه یکدیگر و همه آنفلوآنزای فصلی محسوب می‌شوند و متعلق به فصل سرما هستند.»

احیای سرویس ادارات پایتخت

پوریا محمدیان‌یزدی، دبیر شورای عالی هماهنگی ترافیکی شهرهای کشور، اظهار کرد: «باید بحث احیای سرویس ادارات پیگیری شود و نیاز است در این حوزه شهرداری تهران از ظرفیت سازمان‌های تاکسیرانی خود همانند آنچه که در سرویس مدارس اتفاق افتاده بهره بگیرد و برای احیای سرویس ادارات نیز اقدام جدی صورت بگیرد.»

هزار مزاحم تلفنی اورژانس تهران

رضا معتمدی، معاون فنی و عملیاتی اورژانس تهران، بیان کرد: «روزانه به‌طور متوسط هفت هزار تماس با اورژانس تهران گرفته می‌شود که حدود یک هزار و ۵۰۰ تماس منجر به ماموریت اورژانس و ۵۰۰ ماموریت منجر به انتقال بیماران و مصدومان به مراکز درمانی می‌شود که از این میان، هزار تماس آن مزاحمان تلفنی هستند.»

فرهاد تجری، نماینده مجلس در گفت‌وگو با «فرهیختگان»:

هیچ ردپایی از کمک‌های سلبریتی‌ها در کرمانشاه نیست

ابوالقاسم رحمانی روزنامه‌نگار

در بخش هواشناسی خبر ساعت ۱۴ بود که کارشناس هواشناسی گفت این هفته مردم زمستان را کامل احساس خواهند کرد.

این جمله و این خبر شاید برای مردمی که این روزها دچار دوگانگی حتی در نوع پوشش بودند و گله‌مند و نگران از آب و هوای گرم زمستان و کمبود بارش‌ها خوشایند واقع شد اما کسانی که از ۲۱ آبان ماه امسال و از اتفاق دلخراش غرب کشور، زلزله کرمانشاه باخبر هستند و همچنان نسبت به آن نگرانند، حس خوشایندی ندارند.

کسانی که دیگر حضور پررور مردم را در کنار خود حس نمی‌کنند و سرمای سخت زمستان تنها همنشین روزها و شب‌های آنان است همچنان درگیر رفع احتیاجات اولیه‌ای هستند که از همان ابتدا، انتظار برآورده نشدنشان می‌رفت. وعده‌هایی که یکی پس از دیگری از سوی مسئولان به آنها داده می‌شد و حاصل همه آنها همچنان چادرنشینی در سرما و سخت، در پارک‌ها و مخروبه‌های باقی‌مانده از سقف‌های سابق بالای سرشان است.

در این بین اما سوای انتظاراتی که از مسئولان به‌عنوان متولیان اصلی رسیدگی به مشکلات می‌رفت، طبقه‌ای نوظهور به‌عنوان پرچمدار طیف دغدغه‌مند و احساسی جامعه ایران وجود کرد و با اعلام فراخوان‌های مختلف که غالباً در فضای مجازی شکل می‌گرفت، افرادی که گروهی از مردم به آنها به‌عنوان الگوهای شناخته شده و چهره‌هایی تاثیرگذار در زمینه‌ای خاص اعتماد کردند و کمک‌ها و دستگیری‌های مادی خود را به هر میزان به آنها سپردند تا با جمعیت این کمک‌ها گرهی از مشکلات عدیده مردم آسیب‌دیده گشوده شود.

با گذشت بیش از دوماه از زلزله و روند کمک‌رسانی و کم‌رنگ شدن تب ابتدایی کمک‌رسانی‌های عمومی و نمایان شدن وجوه دیگری از مشکلات مردم و

گزارش کوتاه

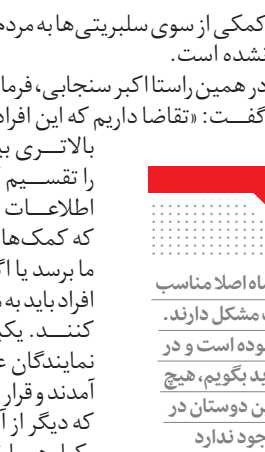
مهسا شمس کلانی روزنامه‌نگار

چند سال اخیر در ایران بلایای طبیعی بسیاری داشتیم و به‌نحوی می‌توان گفت که آب‌دیده شده‌ایم؛ کانکس راه‌حلی برای اسکان موقت زلزله‌زده‌گان است که گزینه‌ای بهتر نسبت به چادر به نظر می‌رسد، چرا که در فصل‌های سرد با کاهش دما در هنگام شب چادرها قادر به حفظ دمای داخلی نبوده و سرمای شدید باعث اذیت شدن بیش از پیش آسیب‌دیدگان می‌شود. از چوون و چرای تحویل این کانکس‌ها و شرایط ساخت آنها که بگذریم، مساله دیگر این است که بعد از عبور از بحران و ساخت منازل و اسکان دائم زلزله‌زده‌گان، چه برسر کانکس‌ها می‌آید و کانکس‌هایی که از طرف نهادها ساخته شدند یا اینکه اهداشده‌اند به چه سرنوشتی دچار می‌شوند؟

نیاز به فرهنگ‌سازی داریم

مرتضی سلیمی، رئیس سازمان امداد و نجات جمعیت هلال احمر در گفت‌وگو با «فرهیختگان» با اشاره به سرنوشت کانکس‌ها در زلزله‌های اخیر اظهار کرد: «مردم در مناطق زلزله‌زده با پول می‌گیرند یا کانکس که در صورت گرفتن کانکس مالکیت آن شخصی می‌شود و معمولاً مقاومت بسیار بالایی برای پس گرفتن آنها وجود دارد.»

وی افزود: «در منطقه زلزله‌زده "زرنه" در ازای چادرهایی که به اهالی دادند، شناسنامه تحویل گرفتند تا بعد از اینکه مسکن دائم آماده شد، بتوانند چادرها را پس بگیرند، اما دیدند که هیچ کدام از آن ۳۰۰ هزار نفر چادرها را نیاوردند و در آخر مجبور شدیم شناسنامه‌ها را هم پس دهیم.»

کمکی از سوی سلبریتی‌ها به مردم زلزله‌زده مشاهده نشده است.

در همین راستا اکبر سنجابی، فرماندار سرپل ذهاب، گفت: «تقاضا داریم که این افراد با سرعت عمل بالاتری بیایند و کمک‌ها را تقسیم کنند و از ما حتماً اطلاعات بگیرند. امیدواریم که کمک‌ها زودتر دست مردم ما برسد یا اگر هم رسیده، این افراد باید به مردم اطلاع‌رسانی کنند. یکبار دو سه نفر از نمایندگان علی‌دایی پیش ما آمدند و قرار شد، باز برگردند که دیگر از آنها خبری نشد؛ یکبار هم با خانم نیکی کریمی دیداری داشتیم و ایشان طرحی داشتند و قرار بر این شد که دوباره بازگردند. متأسفانه مشکلی که در حال حاضر وجود دارد، این است که افراد مشهور به صورت مستقیم یا با واسطه از ما تقاضا دارند که قطعه زمین مشخصی به آنها داده شود تا در آنجا ساخت‌وساز کنند یا اقدامات لازم را انجام دهند، این در حالی است که متأسفانه کمبود زمین داریم و قیمت زمین‌ها گران است. بنابراین ما زمینی نداریم که به این افراد بدهیم تا در آن ساخت‌وساز کنند. به این افراد توصیه کردم که شما به سراغ اقشار ضعیف

تجری: وضعیت کرمانشاه اصلاً مناسب نیست و مردم به‌شدت مشکل دارند. کمک‌ها به حد کافی نبوده است و در ارتباط با سلبریتی‌ها باید بگویم، هیچ ردپایی از کمک‌های این دوستان در مناطق زلزله‌زده وجود ندارد

جامعه‌ما برپدید. به‌طور مثال ما اینجا ۱۲۰ خانم داریم که بی‌سرپرست شده‌اند و بانک اطلاعاتی آن موجود است. بیایید برای اینها ملک یا کانکس در نظر بگیرید؛ این ایهام هنوز در رابطه با کمک‌ها همچنان وجود دارد؛ به هر حال این کمک‌ها باید جایی هزینه شود یا اطلاع‌رسانی صورت گیرد. بالاخره ما (مسئولان) یا مردم شهر باید این کمک‌ها را دیده باشند.»

علاوه‌بر اظهارات فرماندار سرپل ذهاب، روز گذشته فرهاد تجری، نماینده مردم قصرشیرین، گیلانغرب، سرپل ذهاب، گاور، سومار، نفت‌شهر و خسروی در مجلس شورای اسلامی در این ارتباط به «فرهیختگان» گفت: «اینجا وضعیت اصلاً مناسب نیست و مردم به‌شدت مشکل دارند. کمک‌ها به حد کافی نبوده است و در ارتباط با سلبریتی‌ها باید بگویم، هیچ ردپایی از کمک‌های این دوستان در مناطق زلزله‌زده وجود ندارد.»

۱۱۱

با این تفسیرفارغ از هر نوع قضایاتی انتظار این است که چهره‌ها و سلبریتی‌هایی که در زمینه ارائه فراخوان و دریافت کمک‌ها آنچنان شتاب و سرعتی را به کار بستند، در هزینه کرد و کمک به آسیب‌دیدگان و رفع نیازهای اولویت‌دار آنان سریع‌تر عمل کنند تا ابتدا اعتمادی که طبقات مختلف جامعه به آنها کرده‌اند خدشه‌دار نشود و بعد مردم مناطق زلزله‌زده را بیش از این منتظر نگذارند.

یادداشت

بررسی مشارکت اقتصادی بانوان

لیلا سادات زعفرانچی دکتری اقتصاد و پژوهشگر اقتصاد خانوار

مختصات بازار کار زنان در کشور نشان‌دهنده نرخ مشارکت اقتصادی پایین و کم‌نوسان و نرخ بیکاری بالا به‌خصوص در قشر جوان و دانش‌آموخته در مناطق شهری و متأثر از نابرابری‌های منطقه‌ای است. به‌طور مختصر بیکاری زنان پدیده‌ای عجین شده با جوانان، تحصیلکردگان و شهرنشینان محسوب می‌شود که پیش‌بینی افزایش آن در سال‌های آینده دور از انتظار نیست. داده‌های آماری بازار کار کشور نشان می‌دهد که نرخ مشارکت اقتصادی زنان از حدود ۱۳ درصد در آغاز دهه ۱۳۵۰، در اواسط دهه ۱۳۹۰ با افت و خیزهایی کم‌دامنه، حول و حوش ۱۶ درصد است. این نوسان کم‌دامنه تصمیم زنان جهت مشارکت اقتصادی در بازه زمانی ۴۶ ساله، نشانگر عدم تاثیرپذیری تصمیم زنان جهت ورود به کار بازاری را در اثر تلاطم‌های شکل گرفته عمیق اجتماعی، فرهنگی، سیاسی و اقتصادی نشان می‌دهد. در این راستا در دولت‌های شکل گرفته پس از انقلاب اسلامی سیاست‌ها و برنامه‌های متفاوت و بعضاً متضاد در زمینه اشتغال زنان اتخاذ شده که صرف‌نظر از اصول و مبانی سیاست‌های ذکر شده، توجه به فقدان تاثیر

این گونه سیاست‌ها بر رفتار عرضه کار بازاری زنان قابل تامل جدی است. آنچه مانع شده تا سیاست‌ها و برنامه‌های ذکر شده کمترین سهم تاثیر را بر نرخ مشارکت زنان در بازار کار دارا باشند، فقدان دید همه‌جانبه سیاستگذاران درخصوص رفتارشناسی عرضه کار زنان در خانوار ایرانی است.

تعاملات حقوقی و فرهنگی در خانوار ایرانی، شکل‌گیری حقوق و مسئولیت‌های معنادر زوجین در نظام اسلامی، اصل وظیفه‌تأمین اقتصادی زنان و دختران به‌عنوان مسئولیت سرپرست خانوار، همه و همه منجر به شکل‌گیری تصمیم مشارکت اقتصادی یک زن ایرانی متفاوت با سایر ممالک جهانی می‌شود.

از سوی دیگر تجربه حضور زنان شاغل در بازار کار کنونی کشور نیز کارنامه مثبتی را در زمینه موفقیت سیاست‌های حمایتی بازار کار با هدف رفع تعارضات بین نقشی زنان ارائه نمی‌کند.

معطل ماندن بسیاری از برنامه‌های حمایتی، عدم اجرا یا سلیقه‌ای اجرا کردن برنامه‌های حمایتی از جمله مرخصی‌های مربوط به بانوان و درنهایت عدم طراحی

نبروی کار زن، حجم بالای اشتغال زنان در اشتغال غیررسمی و با دستمزدهای پایین، شهادی مبنی بر خلأ ایجاد رضایت نسبی زنان شاغل در بازار کار کنونی کشور است. نتیجه اینکه زنان شاغل الگویی نه‌چندان موفق را در آذهان عمومی جامعه در اثر فشار نقش‌ها ترسیم کرده‌اند که قطعا در شکل‌گیری تصمیم به مشارکت اقتصادی زنان تاثیرگذار خواهد بود.

از سوی دیگر قوانین کار و تأمین اجتماعی در کشور براساس رویکردی اقتصادی و نه اجتماعی تدوین شده و از آنجا که اشتغال زنان بیش از ماهیت اقتصادی دارای مولفه‌هایی اجتماعی و فرهنگی است، این قوانین در ایجاد زمینه مناسب حضور اقتصادی زنان کم‌توفیقند. نرخ مشارکت پایین و همراهی آن با نرخ بیکاری بالا در بازار کار زنان پیام مهمی را به سیاستگذار بازار کار اعلام می‌کند.

این نتیجه‌نشان می‌دهد که ساختار اشتغال مردانه تعریف شده در کشور تنها به محدود ماندن تمایل ورود به بازار کار زنان و نمایش آن در محدود بودن نرخ مشارکت اقتصادی زنان منجر شده، بلکه آمار بالای بیکاری زنان نیز نشان می‌دهد سیاست‌های بازار کار در جذب و پاسخگویی به مقتضایان فعلی و محدود زنان خواهان ورود به بازار کار ناموفق هستند. این در حالی است که براساس گزارش بانک مرکزی در سال ۹۵، در حدود ۲۶/۶ درصد خانوارهای ایرانی فاقد یک فرد شاغل در خانوار بوده‌اند و متأسفانه یک‌چهارم از خانوارهای ایرانی از وجود یک فرد شاغل نیز در درون خانوار محروم هستند. در بستر رکودی حاضر در کشور، ناگفته پیداست که قبل از اشتغال مبتنی بر جنس، امنیت اقتصادی خانوار یا به عبارتی امنیت دسترسی فرصت‌های شغلی توسط سرپرستان خانوار الزامی به نظر می‌رسد، اما این امر قطعا به معنای عدم تدبیر و برنامه‌ریزی مناسب در هدایت شغلی زنان و ترسیم فضای مناسب حضور اقتصادی جهت بانوان تلقی نمی‌شود. اینک بازار کار زنان فراتر از شعارهای سیاسی دوران انتخابات، نیازمند بازبینی علمی و طراحی نوبنی برای همراهی نقش‌های اصلی زنان در خانوار و کنار حضور موثر و فعال در اقتصادی مقاومتی است. شناسایی ظرفیت‌های منطقه‌ای و استانی بازار کار زنان به همراه ارزیابی ویژگی‌های فرصت‌های شغلی زنانه تعریف شده می‌تواند اولین گام درخصوص ایجاد طرحی نو و ارتقای مشارکت اقتصادی زنان کشور محسوب شود.

سرنوشت کانکس‌ها چه می‌شود؟

حدود ۵۰ هزار کانکس خریداری شود اما اینکه طرح در چه مرحله‌ای است و آیا تأمین اعتبار شده یا نه را نمی‌دانم.»

کانکس‌ها جایگر هستند

علی بختیاری، مدیرکل روابط‌عمومی، امور الملل، بازرسی و پاسخگویی به شکایات سازمان مدیریت بحران کشور در گفت‌وگو با «فرهیختگان» با اشاره به سرنوشت کانکس‌های اهدایی در مناطق زلزله‌زده، اظهار کرد: «معمولاً کانکس‌ها دست مردم می‌ماند، در زلزله «بم» که دست خودشان ماند، در زلزله «لرستان» احتیاجی به توزیع کانکس نبود و

رئیس سازمان امداد و نجات جمعیت هلال احمر با اشاره به کانکس‌هایی که در کرمانشاه به مردم داده شده است، گفت: «این کانکس‌ها به زمین متصل هستند و امکان جمع‌آوری آنها نیست.» سلیمی خاطرنشان کرد: «اینکه کانکس‌ها بعد از شرایط بحران جمع‌آوری شود ایده مناسبی است اما در ایران بعید است که شش‌ای باشد یا حداقل اینکه باید فرهنگ‌سازی شود تا مردم خود ترغیب شوند چادر یا کانکس‌های اهدایی را بعد از شرایط بحران و ساکن شدن در منازل، برگردانند.» وی با اشاره به راه‌حل مناسب برای تهیه کانکس‌ها در زمان مناسب، گفت: «اخیراً طرحی ارائه شده تا